

На Сидеря било свойствено юначеството, затова и любял да слуша юначески пѣсни. Той слушалъ внимателно, чакъ до край тѣзи пѣсенъ и на сѣка минута са показвали на лицето му разни черти: ту са заглѣбявалъ въ мисли и ставалъ начумеренъ, ту са подсмивалъ подъ мустакъ, ту добивалъ коражъ, лицето му плавало и очите му искрѣли. И понѣкога излекомъ, а понѣкога силно распушвалъ чебукътъ си и димътъ излѣзвалъ на хухли изъ дуджта му и са пълзеливо разстилялъ по се таванъ, като по гора маглж есена, и сички тамъ безъ най малакъ шумъ слушали и, като са свършила пѣсентж, Сидеръ си издигналъ главата и продумалъ: — юначеството е единъ Меракъ, (страсть) за оногово комуто е дарба. Той винаги мисли и тѣрси мѣсто дѣ да си покажи юначеството и съ него да са похвали предъ светътъ, а за пари и други имотѣх дори и въ умътъ имъ не иде и, за това, такива конуватъ коне, яко ги ковжтъ сѣжно ги обседлаватъ. Конуватъ саби, миятъ ги отриватъ ги, яджтъ, пиѣжтъ се на юнашка вересня и вересните си можи да ги плащатъ на онзи свѣтъ, защото въ пѣсните имъ нийде не са среща юникъ дългъ да е платилъ и види са, че се дължни умиратъ. ха! ха! ха! тѣй азъ правя, отъ когото земна туй занищо си отива остави не го и за дългъ, смѣтамъ сѣщо и кога дамъ нѣкому нещо тамъ си го оставямъ и забравямъ.

Пънку. — Абе милъ мий побратиме! богатството отъ злато сребро и другий имотъ на този свѣтъ, минаватъ заминуватъ и липсватъ като димъ, а юнашките работи биватъ чужни и оставатъ неотрити отъ памятѣтж на хората, приказватъ са, или са пиѣжтъ отъ родъ въ родъ довеки и отъ мѣсто на мѣсто по цѣлъ свѣтъ. Влазе на такива съ Божа дарба хора, тѣмъ е цѣлъ свѣтъ дълженъ, а не те нѣкому. Те съсъ своите заслуги сѣж заплащали хиляда пѣта отъ колѣко то имъ стрували харжевите. Те сѣж безсмъртни и работите имъ сѣж толкова скѣпни, дори неопенени, както да речемъ днесъ за твоя милосъ, кой ли може ти заплати за тѣзи твоя, на цѣлъ дунавски вилаятъ заслуга? като помисли чедовекъ, горкѣтъ тука селенинъ деветъ цели години, като не е причиталъ нищо отъ имотѣтъ си за свое, не е билъ баща на чадата си и животѣтъ му не е билъ подъ Вожа сѣдба, нето подъ царска забрана, а сичко му е било жертва и самъ той е билъ подъ сѣдбата и властѣтж на този, който е билъ единъ вѣнъ отъ чедовещината, безъ сѣка милосъ, кървавъ аранинъ, които е немалъ мѣрка въ върлуванието си не пресмѣтка въ мѣчнтелството си. Несмѣталъ е горкѣтъ селѣвиннъ въ кѣщи съсъ дѣцата си да пошунне по дврѣтъ си да погалчи, не покърѣтъ да дѣхне. Озѣртаѣ са е на вси страни, ка то птица, отъ де ли ще му тропне злото, или самата смъртъ. И днесъ, като е виделъ нечакано и беззаплатно воля и слобода, въ кѣщи и подворъ, въ село и по вѣнъ село и по се поле, гори и долини и на кадето вече поиска